

rigtige. Der er vel af Mange udtalt den Mening, at den bebudede Arvesølge gaar udenfor Grænserne af det, som er bestemt i Londonertractaten, men saalænge denne Mening ikke gjøres gjældende ved en Afstemning, kan den ikke have nogen forbindende Kraft; Det er kun enkelte Mænds Mening, og det synes, at man ikke trøster sig til at gøre den gjældende, enten fordi man troer at vide, at den ikke kan gjøres gjældende, eller fordi der er noget Baklende i Bedkommendes Overbeviisning, som gjør, at man ikke tør paatage sig at gøre den gjældende, eller ogsaa fordi man maaskee, med Overbeviisning om, at den i og for sig er grundet, dog frygter for de Følger, det kunde have, naar man forhindrede den fra Regeringens Side paatænkte Arvelov. Under alle Omstændigheder er der jo ikke engang nogen Udtalelse, som vidner om, at de Enkelte ville modsætte sig den Arvelov, som er foreslaaet, eller at de trøste sig til at modsætte sig den; i alt Fald er der ingen Udtalelse af Rigsdagen derom, thi kun det, som ved Afstemningen bliver afgjort, er en Udtalelse af Rigsdagen, og det var ene det, som kunde forhindre Regeringen i at følge den af samme antagne Fortolkning. Jeg foretrækker vistnok Forslaget, saaledes som det af mig er fremsat, i alt Fald med den Ændring, som er foreslaaet under Nr. 1, fremfor det Forslag, som man endnu vil gjøre gjældende i Egenkab af et Ændringsforslag, thi man faaer ved det første et klart og bestemt Resultat; den Baklen i den offentlige Mening, den Forvirring i Meningerne, som kan flyde af det Ubestemte, maa man søge at undgaae, og jeg troer, at man kan og bør modarbejde den. Men saaledes, som jeg troer, man maa opfatte dette Forslag, og saaledes som det klart er udtalt idag af en æret Folkethingsmand fra Thy, nemlig, at Rigsdagen, som har Lov, ikke vil tage det paa sig at give et umiddelbart Sam-

tykke til at gennemføre den Arvelov, som er foreslaaet i det Kongelige Budskab, men vil overlade det til Regeringen deri at handle efter Overbeviisning, og maaskee ogsaa efter de Omstændigheder, der endnu senere kunne indløbe, er det jo aabenbart, at et Forslag som dette, naar det blev antaget af Rigsdagen, vilde give Regeringen en fuldkommen Bemyndigelse til at gøre sin Anstuelse gjældende; ja jeg troer, at man aldrig kunde vente Andet, end at Regeringen vilde indføre den Arvelov, som er forkyndt i det Kongelige Budskab, thi den har jo erklæret det for at være dens fuldkomne Overbeviisning, og naar Rigsdagen ikke sætter en modsat Overbeviisning derimod, saa kan jo Regeringen ikke Andet end fuldbyrde Arveloven saaledes, som den af den er bebudet. Om Ansvar troer jeg der paa ingen Maade kunde være Tale; thi, foruden at jeg antager, at den Fortolkning, Regeringen vedkender sig, er den ene rigtige, har Rigsdagen jo i alt Fald havt Leilighed til, saafremt den fortroste sig dertil, at gjøre en anden Fortolkning gjældende; naar den ikke trøster sig dertil, men voldgiver Sagen til Regeringen, saa maa den jo naturligvis finde sig i og kan ikke besvære sig over den Maade, hvorpaa Sagen bliver afgjort af Regeringen. Ansvar for en Rigsret kunde der da aldrig blive Tale om, saa meget mindre ogsaa paa Grund af, at der, hvad Virkning dette Forslag end vilde have, i alt Fald vistnok vilde blive en overveiende Stemmesleerhed i Folkethinget, som bifaldt Budskabet, eller idetmindste ikke vilde stemme derimod; der bliver, det kan jeg tænke mig, maa ikke saa stor Stemmesleerhed, som Grundlovens § 4 forudsætter, men der var jo dog ved 2den Behandling overveiende Stemmesleerhed for, at det i og for sig var det rette, og altsaa er der ikke at tænke paa, at der kunde beslattes nogen Rigsretstiltale.